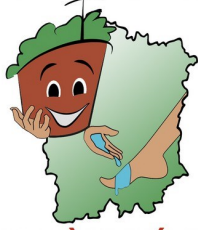

**SYNODE
2020-2022**

**DIOCÈSE D'ÉVRY
CORBEIL-ESSONNES**

Akty synodu

List pasterski

Do katolików departamentu Essonne

„Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra”

1 Kor 12,7

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry,

W najbliższą sobotę 8 października 2022 roku, w przeddzień 56 rocznicy powstania diecezji Évry-Corbeil-Essonnes, promulguję dekrety czwartego synodu naszej diecezji zatytułowanego „Kościół Boży w Essonne ewangelizuje z zaangażowaniem”.

Przeżyliśmy wiele spotkań w małych zespołach synodalnych, a następnie w zgromadzeniach synodalnych ogólnych. Tłem naszego synodu stały się obawy i niepokoje związane z kryzysem zdrowotnym i społecznym wywołanym przez epidemię Covid 19, kryzysem klimatycznym i wojną na Ukrainie. Do tego kontekstu dołączył się także kryzys nadużyć seksualnych i nadużyć władzy w Kościele.

Te poważne kryzysy uderzyły i uderzają w naszą ufność, w naszą nadzieję i mogą w konsekwencji doprowadzić do pokusy zamknięcia się w sobie. Duchowe zagubienie i zmęczenie mogą zagrażać nam, wyznawcom Chrystusa, zmniejszyć nasze zaangażowanie, podsycać uprzedzenia i doprowadzić do utraty radości życia Ewangelią.

Celem Kościoła i uczniów Chrystusa, którymi jesteśmy, jest życie i służenie przymierzu zawartemu z Bogiem, przymierzu przypieczętowanemu w Jezusie Chrystusie z ludźmi, których kocha. Kościół Chrystusowy jest, jak mówi Sobór Watykański II „niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego” (Konstytucja o Kościele, Lumen Gentium I). Znakiem, który wskazuje początek realizacji i jest zarazem środkiem, wypełniania się planu Boga wobec ludzi, których On kocha. My ochrzczeni jesteśmy także znakiem tego planu, znakiem, który mówi i działa, jeśli przejawia się w nas spójność między tym, co głosimy, a tym, czym i jak żyjemy.

„Jeśli więc jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli - jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakiś udział w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie - dopełnijcie mojej radości przez to, że będziecie mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha, pragnąc tylko jednego, a niczego nie pragnąc dla niewłaściwego współzawodnictwa ani dla próżnej chwały, lecz w pokorze oceniając jedni drugich za wyżej stojących od siebie. Niech każdy ma na oku nie tylko swoje własne sprawy, ale też i innych! To dążenie niech was ożywia; ono też było w Chrystusie Jezusie”. (Flp 2, 1-5).

Nie bez powodu w listach apostołskich św. Paweł, św. Jan, św. Piotr czy św. Jakub pouczają regularnie pierwsze wspólnoty chrześcijańskie zapraszając je do trwania w wierze i odnalezienia jedności w Ewangelii (np. 1 Kor 3-9; Jk 2,1; J 4,20-21). Podobnie jak te wczesne wspólnoty, doświadczamy rozbieżności między wezwaniami Chrystusa a tym, w jaki sposób nimi żyjemy, między tym, jak naprawdę chcielibyśmy żyć, a tym, jak żyjemy. Rozbieżności te wynikają z wielu czynników. Są nimi nasze wielokrotne odwracania się od wezwań Ewangelii, zamykanie się w sobie, i ujmując jednym słowem, nasz grzech.

Św. Paweł stawia wymagania założonym przez siebie wspólnotom, aby mogły odnajdywać drogę Ewangelii. Jeśli zaprasza je by trzymały się mocno wiary (Flp 4,1; Rz 12), podążały dalej drogą, którą trzeba jeszcze przebyć, jeśli zachęca do wytrwania (Rz 5, 2-3, 15, 5) i do stoczenia dobrego boju (Ef 6,10-20), to dlatego, że apostoł Paweł wie, jaka jest wiara tych młodych i kruchych wspólnot. Nie przestaje jednak dziękować za dzieło Boże, które w nich się dokonuje. W sercu św. Pawła istnieje pewność, że dzieło, które Bóg w nich rozpoczął, Bóg będzie kontynuował, aż do jego zakończenia (Flp 1, 1-11; 2 Kor 3,3). A my sami, czy mamy podobne spojrzenie na nasze wspólnoty?

Kiedy Jezus wysłał swoich uczniów na misję, wysłał ich, aby mówili to, co On mówi i aby postępowali, tak jak On postępował (Łk 9,1-10; Łk 10,1-24). Zmartwychwstały Jezus daje im Ducha Świętego i posyła tak, jak sam został posłany przez Ojca (J 20, 21-22).

Aby żyć misją Kościoła dzisiaj, musimy zawsze zaczynać na nowo z Chrystusem, Panem naszego życia:

- zacząć na nowo z Chrystusem, biorąc do ręki osobiście i w małych braterskich zespołach Pismo Święte, które niesie spisane słowo Boże, którym jest Jezus Chrystus;
- zacząć na nowo z Chrystusem, słuchając Go, rozmawiając z Nim i modląc się z Nim do Ojca;
- zacząć na nowo z Chrystusem, naśladowując Jego życie oddane za nas, aby On kształtował, dzień po dniu, nasze życie, by pomagał nam czynić je życiem ofiarowanym, życiem pełnym miłości;
- zacząć na nowo z Chrystusem, aby zatroszczyć się o to, co dał nam Bóg, o nasze życie i naszych braci i siostr, o cały świat stworzony, którym my jesteśmy i który jest naszym domem wspólnym, kruchym i chorym.

Nic zatem dziwnego, że sugestie, debaty, propozycje sesji Zgromadzenia Synodalnego dotyczą trzech głównych zadań, które należy podjąć we wszystkich realiach życia i misji Kościoła oraz naszych różnych wspólnot.

Te trzy zadania nie są opcjonalne, nawet jeśli nie wszyscy jesteśmy im oddani w ten sam sposób. Jeśli któregoś z nich brakuje, nasze życie staje się chwiejne. Łatwiej stać na trzema punktach oparcia niż na jednym lub dwóch.

Nasz chrzest był zaproszeniem do stawania się prorokiem, królem i kapłanem. Zaproszeniem do dawania świadectwa (marturia), do czynienia miłosierdzia (diakonia), do uwielbienia i chwaleń Boga (liturgia):

- zadanie dawania świadectwa i głoszenia Tego, który daje nam życie i który jest Panem naszego życia. Tak jak tym, którzy są wam drodzy, na przykład wasze dzieci, staracie się dawać i dzielić się wszystkim, co pozwoli im żyć, rozwijać się i odnosić sukcesy w życiu, dzielić się tym, co najlepsze; tak samo Pan i Jego Ewangelia są skarbem (2 Kor 4,6), którymi chcemy się dzielić, bo dzięki Niemu żyjemy, i możemy odczuć, że jesteśmy kochani przez Niego. Nie chodzi o to, by głosić Boga autorytarnie lub w natarczywy sposób; chodzi o zaproszenie do dzielenia się wiarą w Niego, do poznania Tego, którego odkryliśmy jako drogę i prawdę naszego życia. To wspaniała przygoda, w której wszyscy musimy żyć jako uczniowie - misjonarze, nie tylko wobec dzieci, ale także wobec nastolatków i młodzieży dorosłej w naszym departamencie, w którym prawie połowa populacji ma mniej niż 30 lat. (dekrety 4 - 8);
- zadanie okazywania miłosierdzia, solidarności, bezinteresownej miłości naszych bliźnich a w szczególności wszystkich tych, którzy w taki czy inny sposób są lub ryzykują, że zostaną umieszczeni na marginesie lub na peryferiach „normalnego” życia społecznego. To ci biedacy, wdowy i... sieroty, ci chorzy, ci nieznajomi, ci grzesznicy, o których często mówi Pismo Święte. Troska o tych wszystkich, zarówno w naszym społeczeństwie, jak i w naszych wspólnotach, jest troską Ewangelii (dekrety 13 - 20). Wiele inicjatyw zostało już podjętych w Essonne przez wspólnoty, służby, ruchy lub stowarzyszenia – i nadal są podejmowane - ponieważ chrześcijanie nie przymykają oczu na niedomagania serca człowieczego i naszych społeczności, niedomagania, które ranią ludzi, których Bóg tak bardzo kocha. Ta wrażliwość na kwestie społeczne nieuchronnie łączy się dzisiaj z kwestią ekologiczną, która także zobowiązuje do odpowiedzialnego działania. Okres letni, który właśnie przeżyliśmy, ostrzega nas nie tylko o stanie rzeczywistości, ale także przypomina o pilności działania w obliczu zakłóceń klimatycznych, które wpływają zwłaszcza na najmniejszych i najbardziej potrzebujących, które wymuszają migracje, który poruszają wielu w młodszych pokoleniach (dekrety od 21 - 27).
- zadanie przyjmowania łaski Bożej, uwielbienia Boga, zwłaszcza podczas niedzielnych spotkań, sprawowanie sakramentów, modlitwa osobista i wspólnotowa. Jest to po prostu niezbędne dla każdego z nas i dla naszych wspólnot, aby nie być przytłoczonym działaniami, które stają przed nami, aby nie wyczerpać swoich sił. Tak, ważne jest, aby wiedzieć, jak „otrzymać siebie” od Boga, „otrzymać siebie” od Ojca, Syna i Ducha.

Jak ważne są zatem: słuchanie Słowa Bożego, sprawowanie i przyjmowanie sakramentów, obecność szafarzy wyświęconych, komunie między wspólnotami chrześcijańskimi w poszczególnych sektorach duszpasterskich i w całej diecezji (dekrety 28 - 34).

Jest to również sprawa małych wspólnot braterskich, aby słuchać słowa Bożego i dzielić się nim, wspierać się nawzajem w codziennym życiu ludzkim i w życiu uczniów Chrystusa (Dekrety 35 - 38).

Do tych trzech zadań, do tej potrójnej służby, zaprasza nasz chrzest. To jest ta potrójna służba, którą nasze wspólnoty i struktury kościelne muszą urzeczywistniać, wprowadzać w życie. Wiem, że nie będą w stanie zrobić wszystkiego, ale to jest ważne, aby każdy wziął swój udział.

To do tej potrójnej służby dostosować trzeba obowiązki i zarządzanie w naszych wspólnotach (dekrety I - 3 i 39 - 44).

Musimy również dążyć do poprawy jakości i szczerości relacji w tej potrójnej służbie, aby uczynić nasz Kościół, jego wspólnoty i ruchy bezpiecznym domem (dekrety 9 - 12).

Proces naszego synodu jest i będzie kontynuowany poprzez wprowadzanie go w życie, poprzez projekty otwarte na lepszą organizację naszego Kościoła diecezjalnego, a także poprzez przyjmowanie inspiracji płynących z synodu rzymskiego o synodalności w 2023 r.

Podczas całego procesu synodalnego modliliśmy się do Pana: „Twój lud, który jest w Essonnes, i który słucha tego, co mówi Twój Duch, prosi, abyś pomógł mu rozeznać, skonsolidować, wybrać i odkryć drogi Kościoła diecezjalnego w nadchodzących latach”.

Zapraszam was: rodziny, grupy animacyjne, zespoły duszpasterskie, różne służby, rady parafialne, aby czytać, pogłębiać rozumienie, modlić się i szukać, w jaki sposób wdrażać dekry naszego synodu, „troszcząc się o siebie nawzajem, tak jak Bóg nas miłuje”.

Zapraszam was, abyście tego z serca pragnęli, a także prosili o to pragnienie jako łaskę. „Panie, kiedy spotykam moich braci i siostry, pomóż mi tak patrzeć w ich oczy, aby mój osąd dokonywał się w Twoim świetle; daj mi Twoje oczy, Twoje serce”. Prośmy Chrystusa, Pana naszego życia, abyśmy umieli, podobnie jak On, wysłuchać oczekiwań, które naznaczają życie naszych współczesnych na tej ziemi Essonne; oglądać i kontemplować rzeczywistość z sercem, które ma nadzieję dla wszystkich, ponieważ Pan jest tu również obecny.

Zapraszam was, ponieważ jesteście członkami ludu braci i siostr, ludu Bożego, członkami Ciała, Ciała Chrystusowego, aby wziąć udział w realizacji wskazań synodalnych dla dobra wszystkich.

„Pomóż mi, Panie, odkrywać co lepsze i z dnia na dzień, odkrywać miejsce, w którym chcesz mnie zobaczyć pośród Twojego ludu, Twoich uczniów, dla szczęścia wszystkich” Fragment modlitwy bł. Marcela Callo (1921-1945) wręczany bierzmowanym członkom diecezji.

Podejmijmy wspólną drogę, podążając za Chrystusem Jezusem, według natchnień Ducha Świętego i pod opieką Matki Bożej.

Po bratersku.

+ Michel Pansard
Biskup Évreux-Corbeil-Essonnes
8 października 2022

Przebyta droga ...

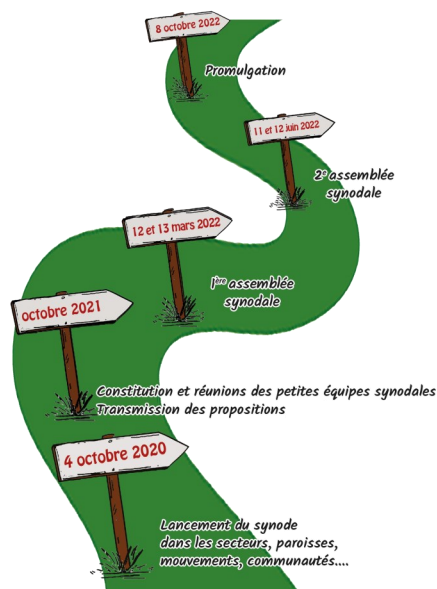
... z 400 zespołami synodalnymi składającymi się z około 2500 osób, które przesały 1200 propozycji zsintetyzowanych w synodalnym dokumencie roboczym.

W sektorach duszpasterskich, służbach i ruchach wybrano 250 członków do Zgromadzenia Synodalnego. Tak więc, razem z członkami z urzędu, to prawie 300 osób, które pracowały w oparciu o synodalny dokument roboczy, wymieniając, zmieniając lub proponując nowe wnioski. Proponowane wnioski, kierunki działań i dekry zostały poddane pod głosowanie podczas Zgromadzenia ogólnego. Wybrano 12 wytycznych ujętych w dekry i obszary działań (patrz poniżej).

Wszystkie dekry są zebrane w księdze aktów synodu „Ewangelizować z troską”.

Stają się one naszymi przewodnimi wątkami działania na najbliższe lata.

Od nas wszystkich zależy wdrożenie ich w naszych wspólnotach duszpasterskich!

Przegląd i znaczenie ogłoszonych dekretów

Wszystkie dokumenty synodalne znajdują się na stronie diecezjalnej: evry.catholique.fr/synode

Twórzmy
Kościół
razem

„Ducha nie gaście ... wszystko badajcie, a co szlachetne - zachowujcie!”

1 Tes 5, 21

Synodalność (wspólne działanie) jest niezbędnym warunkiem głoszenia Ewangelii. Ona jest instytucjonalną formą braterstwa, bez której dzisiaj nie ma możliwości dawania świadectwa przez chrześcijanin. Wszyscy jesteśmy zaproszeni do nawrócenia, aby synodalność stała się zwyczajnym sposobem istnienia naszego Kościoła diecezjalnego.

Dekrety
D1 - D3

Nowe
wyzwanie
dla Kościoła
w Essonne

„Niechaj nikt nie lekceważy twego młodego wieku,” 1 Tym 4,12

Młodość jest ważną częścią populacji naszego departamentu. Młodzi wyznawcy Chrystusa są członkami Kościoła i należy ich wysłuchać i brać pod uwagę ich aspiracje. Bez tego nie ma nawrócenia synodalnego. Dążymy do tego, aby nasz Kościół był bezpiecznym domem, w którym integralność każdej osoby będzie szanowana. .

Dekrety
D4 - D12

Bądźmy
braterscy,
opiekujemy się
sobą nawzajem

„Okazujcie sobie nawzajem gościnność bez narzekania.” 1 P 4,9

Różnorodność sytuacji życiowych zachęca nas do lepszego wdrażania wskazań Adhortacji apostołskiej papieża Franciszka Amoris laetitia: „przyjąć, towarzyszyć, rozeznawać i integrować” ludzi w naszych społecznościach, ze szczególnym uwzględnieniem najbardziej opuszczonych.

Dekrety
D13 - D20

Opiekujemy się
całym
światem
stworzonym,
naszym
Wspólnym
Domem

„Miłość Chrystusa przynagla nas.” 2 Kor 5, 14

Wysłuchujemy się w wołanie ziemi i ubogich tego świata. Kryzys klimatyczny i społeczny, który szczególnie mobilizuje młodsze pokolenia, pobudza nas wszystkich do działań indywidualnych i zbiorowych.

Dekrety
D21 - D27

Rozwijamy
życie
duchowe

„Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach” Dz 2, 42

Ugruntowani w Chrystusie żyjemy w Duchu, aby przyjmować i przekazywać radość Ewangelii. Należy rozwijać lokalne inicjatywy, aby wspierać zakorzenienie osobiste i wspólnotowe w Jezusie Chrystusie. W szczególności poprzez jakość naszych celebracji i rozwój małych wspólnot braterskiego dzielenia się Słowem Bożym i ponownego odczytywania naszego życia.

Dekrety
D28 - D38

Nieśmy
razem
misję
Kościoła

„Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra.” 1 Kor 12, 4; 7

Starajmy się być bardziej uważnymi na to co ma miejsce w naszych miastach, wioskach, dzielnicach i czym żyją ich mieszkańcy, aby dostosować naszą obecność i nasze propozycje duszpasterskie. Sektorowa Rada Duszpasterska (CPS) widzi w tym odnowienie i wzmocnienie swojej misji. Ochrzczeni (świeccy, diakoni, księża, biskupi), którzy otrzymują misję, wykonują ją w ramach wspólnej odpowiedzialności. W tym celu promujemy wspólne szkolenia, wsparcie, wymianę doświadczeń i wzajemną komunikację.

Dekrety
D39 - D44

Po obradach Zgromadzenia Synodalnego powinny zostać określone i zrealizowane następujące projekty:

- Korekta i ocena lub audyt struktur ustanowionych przez diecezję i ich wzajemne połączenia,
- Sektorowa Rada Duszpasterska: jej skład i funkcjonowanie,
- Diecezjalna Rada Duszpasterska: jej skład i funkcjonowanie,
- Recepcja synodu rzymskiego o synodalności 2023 r.